ליעבע, האס אוז ראכע

אן אינטערעסאנטער און שפאנענדער ראמאן

בעארבייט פון ב. ל. ס"ד.

150־טע פארטזעצונג)

צווישען די פוילישע דארף פויערן. טרעגק און שעלל זיינען שנעל ווי א בליטץ אין וואלד אריינגעלאפען, דער שנעע וואס איז געריכט געפאלען האט באלד זייערע טריט פערדעקט. זא דאס אוז־ווי צו פערפאלגען נאך'ן שלאיד איז אנגעגעלך געווען.

דער וואגען מיט די זעקס פערד איז אנגעקומען אויף'ן פלאטץ אנגעקומען, און די רייזענדע האבען דעם טויטען קערפער פון דעם געפאלענעם פעררעטהער אויפ'ן וועג ליגענדיג דערעזהן.

אבער אנשטאט די פליהענדע נאכצוויי־גען, האבען זיי געפרופט דעם טויטען לע־בעדיג צו מאכען, אזוי איז א פולע האלבע שטונדע פערגאנגען.

טרעגק מיט שעלל'ן זיינען דערווייל א־שטיק וועג אבגעגאנגען, און אלס שעל האט אנגעהויבען מיעד צו ווערען האבען זיי דאך אויף א בוים ארויפגעכאפט און אויף די געריכטע עוויינען זיך אבצורוהען.

קוים זיינען זיי צווישען די געריכטע צווייגען געזעסען, האבען זיי פלוצלינג שסימען דערהערט, די רייזענדע האבען נע־זוכט זייערע טריט אויסצונעפיאן, זייא זיינען שוין נאהענט צו דעם בוים וואו דיא ביידע זיינען געזעסען. צונעפוטען.

שעלל האט ווי פון פיבער געציטערט און טרעגק האט געפירכטעט דאס שעל־זאל זיך אליין ניט פערראטהען.

זייער לאנג איז געווען געפערלריך, בור איין בליק אין מען וועט זיי אלס גא־סענרויבער געפאנגען נעהמען.

פלוצלינג איז איינער אין א גרוב אריינגעפאלען און די אנדערע עוויי, וואס זיינען מיטגעגאנגען האבען זיך א לאז גע־טהאן יענעם גוט גרוב ארויסצוציהען און אנשטאט יענעם צו העלפען, האבען זיי זיך אליין קיין גוטעס געטהאן, די גרוב איז ברייט געווען, נור דער שנעע האט פערשטעלט, דאס מען האט איהר ניט גע־קענט זעהען און אזוי זיינען זיי האסטיג לויפענדיג אליין אריינגעפאלען.

נאך שווערע מיהע איז זיי געלונגען פון גרוב ארויסצוקריכען און פלוטעטענדיג האבען זיי זיך צוריק צו זייער הערר אין וואגען אומגעקעהרט.

די ביידע האבען פרייער אויפגעאט־המט און זיינען ווי ניי בעלעבט פון בוים אראבגעשפרונגען און האבען דורך'ן וואלד ווייטער געגומען געהן.

אונטערוועגס האט זיך שעללס פוס אזוי פערערגערט, דאס טרעגק האט גע־מוזט רופען א דאקטאר, וועלכער האט שטרענג פערבאטען ער זאל וועגנסטעגס א וואך צייט אברוהען.

ווי פייגליך זיי איז דאס געווען, האבען זיי דאך דאס געמוזט טהאן, און אזוי אז ביי זיי דערווייל די גאנצע געלד אוועק געגאנגען.

מיט א וואך שפעטער, נאכדעם ווי זיי זיינען 25 מייל אבגעגאנגען, זיינען זיי נאך שמיגעל געקומען, עס איז שוין שפעט אין דער נאכט געווען ווען זיי זיינען אין שטעדטעל אנגעקומען. טויט מיעד האבען זיי זיך אויף א שטיין ביים וועג אנידער־געזעצט אן האבען אנגעהויבען אין די קע־שסימען דערהערט, די רייזענדע האבען גע־זוכט זייערע טריט אויסצונעפיאן, זייא זיינען שוין נאהענט צו דעם בוים וואו דיא ביידע זיינען געזעסען. צונעפוטען.

שעלל האט ווי פון פיבער געציטערט און טרעגק האט געפירכטעט דאס שעל־זאל זיך אליין ניט פערראטהען.

זייער לאנג איז געווען געפערלריך, בור איין בליק אין מען וועט זיי אלס גא־סענרויבער געפאנגען נעהמען.

פלוצלינג איז איינער אין א גרוב אריינגעפאלען און די אנדערע עוויי, וואס זיינען מיטגעגאנגען האבען זיך א לאז גע־טהאן יענעם גוט גרוב ארויסצוציהען און אנשטאט יענעם צו העלפען, האבען זיי זיך אליין קיין גוטעס געטהאן, די גרוב איז ברייט געווען, נור דער שנעע האט פערשטעלט, דאס מען האט איהר ניט גע־קענט זעהען און אזוי זיינען זיי האסטיג לויפענדיג אליין אריינגעפאלען.

נאך שווערע מיהע איז זיי געלונגען פון גרוב ארויסצוקריכען און פלוטעטענדיג האבען זיי זיך צוריק צו זייער הערר אין וואגען אומגעקעהרט.

די ביידע האבען פרייער אויפגעאט־המט און זיינען ווי ניי בעלעבט פון בוים אראבגעשפרונגען און האבען דורך'ן וואלד ווייטער געגומען געהן.

אונטערוועגס האט זיך שעללס פוס אזוי פערערגערט, דאס טרעגק האט גע־מוזט רופען א דאקטאר, וועלכער האט שטרענג פערבאטען ער זאל וועגנסטעגס א וואך צייט אברוהען.

ווי פייגליך זיי איז דאס געווען, האבען זיי דאך דאס געמוזט טהאן, און אזוי אז ביי זיי דערווייל די גאנצע געלד אוועק געגאנגען.

קוים